

שמעון שפירו, 7.5.2019

דברים לזכרו של דורון שפירו בטקס חלוקת מלגות בפקולטה למדעי הרוח

מאיר שלו, בספרו "כימים אחרים", שם בפי אחת הדמויות מונולוג קצר על געגועים, וכך הוא כותב: "יש כל כך הרבה מינים של געגועים. יש געגועים למישהו שהלך ואולי הוא יחזור. יש געגועים למישהו שכבר חזר אבל הוא לא אותו דבר, ומה שהכי גרוע מכולם זה להתגעגע למישהו שיותר הוא לא יחזור. ורק בדבר אחד הם דומים כל המיני מינים של הגעגועים האלה, שאין להם את האוכל שישביע אותם ואין להם את המשקה שישכיח אותם ואין להם רפואה שתפסיק אותם." כל אחד מהיושבים כאן מתגעגע למישהו. יהודית ואני מתגעגעים לדורון.

דורון נפל לפני 37 שנים, ביום הראשון של מלחמת לבנון הראשונה, שעות ספורות לאחר שגדוד הנח"ל שאליו סופח חצה את הגבול. הוא היה בן עשרים בנפלו. לנו נותרו זיכרונות. זיכרונות שלנו, זיכרונות של בני משפחה וחברים, ודברים שדורון כתב – מכתבים למשפחה ולחברים, במיוחד לחברות, והומורסקה אחת שהוא שלח לפרסום וראתה אור לאחר מותו.

אנו נוטים לראות את שנות הנעורים כלא יותר מאשר הכנה לבגרות, אולם כאשר חיינו של דורון נקטעו, ושחזרתי את 20 השנים שהוא היה עמנו, הבנתי עד כמה משמעותיות הן שנות הנעורים, עם ההתנסויות החדשות, השמחות, הכאבים. כמה רציניים הם התחביבים והפעילויות שלעתים נראים לנו, המבוגרים, חסרי משמעות.

במבט לאחור ראיתי איך דורון בנה את עצמו. הוא היה ביישן אך בחר בקסמים כתחביב, מה שחייב אותו לתת שואו, להפגין כריזמה. הוא בנה את עצמו פיזית, כאשר בחר לעסוק בגלישת גלים ובגלגלשן. הוא פיתח טעם משלו במוסיקה, וחקר את חיי המוסיקאים כמו שחקר את חיי הקוסמים. הוא נהנה מטיולים בארץ, וניצל היטב שנה וחצי בסינגפור, מקום שלפני 45 שנים עוד היה עם רגל אחת במזרח האקזוטי, עם המראות והריחות והטעמים והטקסים. הוא קיבל על עצמו בהתלהבות את התפקיד של אח בוגר לבן זקונים שהיה צעיר ממנו ב-13

שנים. הוא ניסה כוחו בכתיבה יוצרת ובציור, והתמודד עם כל קושי בהומור, הומור קצת ציני, עוקצני, אך לא מרושע.

גם את אופי השירות הצבאי דורון עיצב לטעמו. כשהתקרב זמן הגיוס הוא הצטרף לגרעין עירוני של התק"ם. הוא רצה לשרת עם חברים שהוא עצמו בחר, ולעבור את השירות הצבאי בדרך כמה שפחות צבאית. ואכן, השל"ת בקיבוץ האם דגניה, והמעורבות בהקמת היאחזות מיצר שבגולן, היו מהתקופות הטובות בחייו.

כאשר דורון היה בן 20 הוא עדיין לא ידע מה ירצה לעשות בחיים, לא בעתיד הקרוב ובוודאי לא ברחוק, ואם ידע לא גילה לנו. איננו יודעים האם היה נשאר בהיאחזות שהפכה לקיבוץ או, כמרבית חבריו, נוטש אותה בסיום השירות הצבאי. האם היה פונה ללימודים ומה היה לומד? במה היה עוסק? האם היה מקים משפחה? האם היה נשאר בארץ? לא הכרנו את האיש בן ה-57 שהוא היה אמור להיות היום, ולכן גם איננו יכולים להתגעגע אליו, ואנו מתגעגעים לנער שנשאר בן 20 עד עצם היום הזה.

בתי העלמין הצבאיים, והטקסים בימי הזיכרון, משכיחים את ההבדלים בין הנופלים. במותם לכולם אותה חלקת קבר, אותה אבן, אותו נוסח. בחייהם הם היו כה שונים. כל אחד מהם היה עולם ומלואו. לכל אחד אהבות, שנאות, אמונות, דעות, תכניות ותקוות לעתיד. וכמו שכל אחד מאלה שאת זכרם אנו מעלים היום ומחר היה יחיד ומיוחד, כך כל משפחה ששכלה בן או בת שונה מכל השאר, יחידה ומיוחדת. כאשר נענית להזמנה לשאת דברים בטקס זה, היה לי ברור שאוכל לייצג את הכלל רק בכך שאספר על היחיד, כי אני רק על דורון לספר ידעתי.

יפה עשתה אוניברסיטת תל-אביב כאשר החליטה, לפני עשרות שנים, לכבד את זכרם של הנופלים בהענקת מלגות לסטודנטים מצטיינים. לכן, מה שנותר לי הוא לאחל לכם, מקבלי המלגות, המשך הצלחה בלימודים ובקריירה, ושתמיד תחזרו הביתה בשלום.